

Primers dies d'escola: "Malgrat les mascaretes i les distàncies, som a prop"

Dv, 25/09/2020 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete –CR) Si l'arrencada del curs escolar és cada any molt esperada, la d'enguany es feia ja imprescindible. Mascareta, mans, distància. Un mantra que es repeteix en tots els àmbits de la nostra vida i que a l'escola no ha estat una excepció. Dues setmanes després d'iniciar aquest curs escolar, hem parlat amb tres escoles cristianes de casa nostra per saber quina ha estat la situació viscuda.

Algun absentisme per part d'algunes famílies, preocupació per un suposat col·lapse però il·lusió màxima pel retorn. Són algunes de les sensacions que expressen els tres testimonis preguntats.

La relació família-escola, fonamental

Mireia Pi, cap d'estudis d'infantil i primària a [Lestonnac Badalona](#), afirma que la primera paraula que els ve al cap és "diferent", un inici de curs diferent. Aquesta diferència no ha suposat cap canvi en la il·lusió de rebre l'alumnat a les aules, sinó que potser han sentit més il·lusió encara, han engalanat l'escola i han preparat amb cura totes les aules.

El primer dia de curs, però, no hi era tothom. "Les famílies d'alguns alumnes mostraven reticències i por pel tema de la pandèmia. Però a poc a poc l'escola es va omplint. Les famílies venen a preguntar, a mirar com ho fem, i creiem que marxen amb la certesa que les coses s'estan fent bé. Cada dia són uns quants més, tot i que assegura que "caldrà seguir lluitant i treballant amb les famílies més reticents".

Per fer les entrades i sortides ara obren les tres portes de l'escola que donen a la plaça, "això ens omple de vida". Entren i surten de manera esglaonada, "les famílies ho entenen i es mostren col·laboradores, fins i tot podríem dir que ho agraeixen". Durant el dia es rentem les mans molt sovint i al pati, es juga per

zones, cadascú amb els nens i nenes de la seva classe. “Els primers dies era molt estrany i molt distant ja que els alumnes troben a faltar aquell amic o amiga amb qui els agradava jugar al pati i era d'un altre curs o classe”. A poc a poc, explica, “veiem com aquesta situació ens permetrà enfortir la cohesió dels diferents grups”.

La relació amb les famílies voldrien que es mantingui tal i com la tenien, “escola oberta al barri i generant confiança i implicació en les propostes que els arriben del centre”. De moment, les famílies no poden entrar a l'escola, però cada dia els saluden personalment i escolten allò que els volen explicar. “A les famílies que tenen por de dur els alumnes els truquem per telèfon i els fem un seguiment. Per a nosaltres, aquesta relació família-escola és fonamental”. “Estem contentes d'aquest inici de curs”, afirma Mireia Pi, “sentim que fem la nostra tasca amb amor i passió. Volem que els nens i nenes puguin recuperar la il·lusió per aprendre i la seva relació amb la resta de companys i companyes. Volem escoltar-los i, malgrat les mascaretes i les distàncies de seguretat, fer-los sentir que som a prop”.

Realitat difícil de gestionar

Marta Torras, directora de [Salesians Terrassa](#), i **Miquel Armengol**, titular de l'escola, expliquen que tot i fer només pocs dies de l'inici de curs ja han viscut un munt d'experiències de tot tipus. L'alumnat, en general, afirmen, “ha vingut molt content a l'escola, la trobava a faltar. Volien veure els amics, parlar-hi, abraçar-se (salvant les distàncies), jugar, explicar-se tot el que havien viscut en el pic de la pandèmia i durant aquests sis mesos llargs sense haver-se relacionat”. Creuen que tenen ganes d'aprendre i d'estudiar d'una manera presencial i no només virtual.

El professorat també ha vingut content, “tot i que amb precaucions de tot tipus: mascareta, distància, mans, però el fet de poder veure els companys, de poder-se saludar i explicar-se mil-i- una experiències ha pagat la pena”.

L'equip directiu s'ha escarrassat per fer el pla d'obertura, amb tots els protocols sanitaris i de seguretat, “durant bona part de juliol i alguns dies d'agost. Ens ha costat Déu i ajuda, però ens n'hem sortit”.

A dia d'avui però, ja tenen dos grups-classe confinats: un de 6è de primària i un altre de 4t d'ESO, i també tenen tres professors confinats. “Estem preocupats per la situació de col·lapse a què puguem arribar si la cosa no millora. És difícil gestionar aquesta realitat, però preferim mil vegades que els alumnes siguin presencialment a l'escola que no pas haver-los de veure i parlar a través de la pantalla”.

“Els alumnes i els mestres ens necessitem”

En la mateixa línia s'expressa **Laura Àguila**, mestra d'educació primària a [Maristes Lleida](#). “És una autèntica alegria tornar a les aules i veure la cara de felicitat de tots els alumnes de Maristes Lleida. Estem molt contents de poder trepitjar l'escola, oxigenar-nos amb tots els companys i companyes i despertar-nos per donar vida”.

Aquestes primeres setmanes han dedicat molt esforços a tenir cura de tots els protocols: entrades i sortides esglaonades, distància de seguretat, mascaretes i gel hidroalcohòlic. “Els alumnes i els mestres ens necessitem. Treballem l'acompanyament emocional per saber el punt de partida de cada alumne i

treballar des de la confiança i l'estima".

Tot i que es percep bastanta conscienciació, Àguila reconeix que "cal treballar la interioritat per comprendre la nova situació i així viure en calma amb els altres i amb tu mateix. Potenciem "l'aquí i l'ara", la il·lusió està venent la por".